HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

LAURA
MARTINOVÁ

Tajemství yorkshirských vřesovišť

Laura Martinová

TAJEMSTVÍ YORKSHIRSKÝCH VŘESOVIŠŤ

Překlad

Zuzana Šrámková

Milá čtenářko,

je až neuvěřitelné, jak ten čas letí! Ani se nenadějeme a máme před sebou poslední čtvrtletí roku 2022. A do Vánoc už je jen krůček…

Aby Vám ty poslední tři měsíce roku utekly, přinášíme Vám další dva příběhy z Anglie předminulého století. Laura Martinová hrdinku zavála daleko na sever a prozradí vám jaká Tajemství yorkshirských vřesovišť *Selina odhalí. Ne vždy je totiž to, co se Vám na první pohled zdá neřešitelné a komplikované, pravda. Při troše snahy se i Vám může podařit přesvědčit zarytého bručouna, že svět je krásný.*

Při čtení romance Janice Prestonové Dívka v nouzi *si možná vzpomenete, že od této autorky jste se v září loňského roku setkala s Leem Beauchampem, vévodou z Cheritonu. O jeho životních peripetiích jste se dozvěděla z knížky* Popelka a vévoda. *Tentokrát svou vyvolenou najde jeho mladší bratr Vernon. A že nebude ani on hledat mezi bohatými, vdavekchtivými dívkami, je téměř jisté!*

S láskou
Váš Harlequin

Laura Martinová

TAJEMSTVÍ YORKSHIRSKÝCH VŘESOVIŠŤ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Brooding Earl's Proposition

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2020

Překlad:
Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2020 by Laura Martin
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7830-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7831-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7832-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Kočí tvrdil, že je to jen pět minut chůze, pomyslela si Selina a ušklíbla se, když jí zpod bot vyšplouchla voda z blátivé louže. Odmítl ji dovézt až ke vstupní bráně. Místo toho shodil z kočáru plátěnou tašku, v níž měla všechen svůj majetek, a křivým prstem ukázal skrz zrezivělá železná vrata.

Zatím to bylo *dvacet* minut. Dvacet minut boje s větrem, který jí bičoval sukně, a chladného mrholení, které prosáklo pláštěm. Dvacet minut na to, aby začala hluboce litovat svého rozhodnutí cestovat tak daleko na sever a zaujmout místo, kde nikoho neznala a kde, jak to tak vypadalo, bylo počasí stejně nepřátelské jako místní obyvatelé.

Když zahnula za další zatáčku, konečně se před ní objevil panský dům. Byl impozantní, s centrální částí a dvěma širokými křídly vybíhajícími do obou stran. Fasádu měl z šedého kamene, zvětralého a otlučeného, která vypadala, že by potřebovala péči a pozornost. Po jedné jeho straně se až k oknům plazil břečťan.

„Domov," zamumlala si pro sebe Selina a v žaludku pocítila tíhu strachu. Tahle stavba nevypadala jako domov, přinejmenším ne jako domov, kde by chtěla žít. Zastavila se. Věděla, že musí jít dál, ale zmítaly jí tak silné pochybnosti, že nebyla schopná udělat další krok.

Možná by se měla vrátit do Londýna, zajít do agentury a zeptat se, jestli pro ni nemají jiné vhodné místo. Nějaké lákavější a někde, kde by se necítila jako na konci světa.

Pak nahmatala drobnou peněženku s mincemi. Návrat do Londýna nepřipadal v úvahu. Celou skromnou částku, kterou se jí za poslední rok podařilo ušetřit, utratila za cestu do severního Yorkshiru a za nové šaty v naději, že na svého budoucího zaměstnavatele udělá dobrý dojem.

Lord Westcroft.

Muž, o kterém se jí toho podařilo zjistit jen velmi málo, přestože se opravdu snažila. Déšť zesílil, kapky jí pleskaly o kapuci pláště a odkapávaly z jejích okrajů. Už nemůže déle otálet. Bylo načase seznámit se s rodinou, se kterou bude několik příštích let žít.

Selina chtěla udělat krok vpřed, ale bota se jí zabořila hluboko do bahna louže, ve které se zastavila. Ztratila rovnováhu a naklonila se prudce dopředu. Vymrštila ruce a zběsile jimi zamávala v naději, že zabrání pádu, ale až příliš dobře věděla, že se jí to nepodaří. Vzápětí jí podklouzly obě nohy a ona přistála na čtyřech v největší kaluži, jaká byla v dohledu.

Selina v ní chvíli jen tak klečela a nemohla uvěřit, jak rychle se tenhle příšerný den ještě zhoršil. Chladná voda jí promáčela všechny vrstvy oblečení a ona se zachvěla. Zhluboka se nadechla, pak se namáhavě zvedla a znechuceně si otřela ruce do vodou nasáklé sukně, která se už spíš než části oděvu podobala špinavému hadru. Mohla si jen představovat, jak vypadá její účes, ale byla přesvědčená, že působí spíš jako žebračka než jako zkušená guvernantka chystající se zaujmout místo v domě váženého šlechtice.

„Hlavu vzhůru, narovnat se, ramena dozadu," řekla si potichu. Tak ji to učila zesnulá matka. Jak se

dívat lidem do očí, i když mají výšku i postavení na to, aby se na člověka dívali shora.

S takovou sebejistotou, jakou jen v sobě dokázala probudit, vykročila Selina ke vstupním dveřím. Když natáhla ruku k železnému klepadlu, přepadl ji pocit, že ji někdo pozoruje, a zarazila se. Vzhlédla právě tak rychle, aby stihla zahlédnout dvě smutné dívčí tváře mizející z okna v patře. Byly tak bledé, že připomínaly spíš přízraky než živé bytosti. Zdalipak její svěřenkyně, kvůli kterým tu teď stojí v promočených šatech, někdy spatřily sluneční svit?

Selina se s úšklebkem zahleděla na husté mraky nad hlavou. Tak daleko na severu slunce zřejmě moc často nevídají. Zhluboka se nadechla, a než si to mohla rozmyslet, zvedla těžké železné klepadlo a dvakrát ho nechala spadnout na kování. Překvapilo ji, jak silný zvuk vydalo. Následovalo tíživé ticho, které přerušovaly jen kapky deště dopadající na všechno kolem. Teprve po hodné chvíli se dveře konečně otevřely a v nich se objevila zamračená postarší služebná.

„Co chcete?“ zeptala se nevlídně, když vykoukla na promočenou Selinu. Chladně si ji změřila od hlavy k patě. „Sem žebráci nesmí.“

„Nejsem…,“ začala Selina, ale její protest přerušilo rozhodné zabouchnutí dveří. Selina pocítila, jak se v ní zvedá vlna rozhořčení. Znovu zvedla klepadlo a několikrát ho nechala dopadnout. Dobře věděla, že hluk, který může vyrušit jeho pána, nenechá žádný sloužící bez povšimnutí.

„Táhni pryč,“ vyštěkla na ni stará žena, když znovu otevřela dveře. Natáhla hubenou ruku, aby Selinu postrčila dolů po schodech.

„Co je to za hluk?“ ozval se odněkud ze tmy za ženinými zády hluboký hlas. Zněl podrážděně a netrpělivě.

„Řekla jsem jí, aby odešla," bránila se služebná. „Řekla jsem jí, že tu žebráci nemají co dělat."

Selina se znovu nadechla k protestu. Chystala se jim říct, kdo ve skutečnosti je, ale zarazila se, když před ní bleskurychle stanul muž, jehož urostlá postava vyplnila většinu otvoru pro dveře. Ani na chvíli nezapochybovala, že je to lord Westcroft.

Byl vysoký, ve středních letech, se širokými, silnými rameny. Výraz jeho tváře, když se na ni podíval, byl směsicí podráždění a bystrého hodnocení, ale Selininu pozornost upoutaly jeho oči. Přelétl její postavu, zhodnotil šaty potřísněné blátem a větrem ošlehané, zčervenalé tváře, než se setkal s jejím pohledem. Seliny se zmocnily rozpaky.

„Dejte jí z kuchyně nějaké jídlo," pronesl panovačně, než se od ní odvrátil. Už ho téměř znovu pohltila tma v útrobách domu, když Selina konečně našla svůj hlas.

„Lorde Westcrofte," zavolala za odcházejícím mužem, který se po těch slovech prudce zarazil.

„Přestaňte pána obtěžovat," zavrčela na ni služebná hrubě. „Jděte ke dveřím do kuchyně."

Vstupní dveře se jí opět začaly zavírat před nosem, ale tentokrát byla Selina připravená. Právě včas strčila do zmenšující se mezery nohu. Zavrávorala a tiše sykla bolestí, když ji těžké dubové dveře udeřily do nártu, ale byla odhodlaná nenechat se jen tak vyhodit.

„Lorde Westcrofte," zopakovala důrazněji, „je mi zima, jsem mokrá a unavená. V agentuře mi řekli, že zoufale sháníte vychovatelku, takže pokud nechcete, abych se hned otočila a odjela nejbližším kočárem zpět do Londýna, navrhuji, abyste mě pozval dál. A zavedl mě k nejbližšímu ohni."

Matthewa se zmocnila panika. Žena před ním nevypadala jako guvernantka, měla špinavé oblečení

a vlasy rozcuchané větrem, ale rozhodně tak *zněla*. Její tón byl tou správnou směsicí panovačnosti a rozhořčeného nesouhlasu, a on si mlhavě uvědomil, že když se k ní znovu obrátil, mimoděk se postavil o trochu rovněji. Instinkt mu velel, aby se k ní vrhl, vtáhl ji do domu a nevybíravě jí oznámil, že rozhodně nikam nepůjde.

Zadržel se. Přestože získal titul teprve nedávno, věděl, že šlechtic nikoho o nic neprosí, zejména ne před svým služebnictvem. „Slečna Salingerová?" vzpomněl si na jméno v dopise z agentury. Po dvou dlouhých měsících hledání guvernantky pro dvě nešťastné dívky v jeho péči za něj děkoval nebesům, když ho obdržel.

„Těší mě, že vás poznávám, lorde Westcrofte," odvětila ta drobná žena před ním a zněla jakkoli, jen ne potěšeně. Zadíval se na ni pozorněji. Prohlédl si bláto na jejích šatech a uvědomil si, že pod vrstvou špíny, kterou musela nasbírat cestou do jeho domu, jsou z kvalitní látky a padnou jí jako ulité. Světlou pleť měla čistou a vlasy, tedy alespoň ty kadeře, které unikly zpod kapuce pláště, byly sice rozcuchané větrem, ale lesklé a zdravé. Podivil se, jak si ji mohl splést s žebračkou.

„Pojďte do mé pracovny," vyzval ji a pokynul do tmavé chodby. „Hoří tam oheň a je tam teplo."

„Děkuji."

Poněkud strnule ho následovala a sukní za sebou nechávala mokrou stopu na podlaze.

„Guvernantky dnes vypadají jako žebračky, kdo to má rozlišit," slyšel mumlat paní Fellowsovou, hospodyni, kterou zdědil spolu se vším ostatním v tomto domě.

„Pojďte dál, ohřejte se," vyzval Matthew slečnu Salingerovou a sledoval, jak zamířila ke zdobenému

krbu. Všiml si, že kráčí méně strnule, jako by z ní pomalu vyprchávalo napětí a hněv. V hale se na okamžik opravdu bál, že splní svou hrozbu, obrátí se a zamíří zpět do Londýna. Po uvítání, jakého se jí dostalo, ani po pohledu na impozantní fasádu Manresa House, by se jí vlastně ani nedivil. Dům ani pozemky okolo něj nevypadaly nijak lákavě.

„Omlouvám se za svůj vzhled," řekla nakonec slečna Salingerová. „Kočí mě odmítl dovézt za bránu a příjezdová cesta byla… *zrádná*." Ušklíbla se, když zvedla ruku a nahmatala chuchvalce vlasů, které jí rámovaly obličej. Obrátila se k Matthewovi čelem a věnovala mu poloviČatý úsměv. „Spadla jsem do louže."

Když se její oči setkaly s Matthewovými, projel mu tělem záchvěv, který už dlouho nepocítil. Rychle ho potlačil, stejně jako nutkání prohlédnout si její krásné rysy a měkké křivky těla. Děsil se při pomyšlení, že by její pobyt ve svém domě zhatil nevhodným pohledem.

„Doufám, že vaše cesta nebyla příliš namáhavá," řekl pomalu a uvažoval, jak dlouho s ní bude muset vést zdvořilostní konverzaci, než nastane vhodný okamžik uvést ji do dětského pokoje a oficiálně jí jako guvernantce předat odpovědnost za jeho dvě neteře. Dohled nad děvčaty bylo něco, co ho poslední dva měsíce velmi tížilo, a nemohl se dočkat, až se vrátí k odpovědnosti jen sám za sebe.

Slečna Salingerová se na něj zkoumavě zadívala tmavýma očima a na rtech jí zahrál náznak úsměvu. Skoro jako by vycítila jeho netrpělivost, přestože se ji snažil pečlivě skrýt.

„Je to od Londýna velmi daleko," odvětila na jeho otázku.

„Jste v severním Yorkshiru poprvé?"

„Ano.“ Poposedla si a zahleděla se z okna za jeho zády. „Jsem žalostně málo zcestovalá.“

„Pocházíte z Londýna?“

„Z Cambridge,“ zavrtěla hlavou. „Odpusťte, lorde Westcrofte, ale zdá se mi, že si přejete být někde jinde.“

Zamračil se. Ne nad přímočarostí jejích slov, ale nad tím, jak snadno rozpoznala jeho dychtivost odvést ji nahoru.

„Děti se vás nemohou dočkat,“ zalhal hladce.

Při zmínce o budoucích svěřenkyních v ní cosi změklo a v očích jí zajiskřilo. „Povězte mi o nich,“ požádala ho. Setřásla si z ramen deštěm nasáklý plášť a přehodila si ho přes ruku. Pod svrchní promočenou vrstvou byla oblečená do střízlivých šedých šatů. Střízlivých a dokonale se hodících pro guvernantku. Tmavý materiál a dlouhé rukávy byly velmi praktické a střižené tak, aby v nich žena působila co nejméně atraktivně. Přesto nedokázaly zcela zakrýt úzký pás ani křivku jejích boků.

„Priscille je devět let. Je to tichá, bystrá dívka, která ráda čte a miluje hudbu. Theodosii je sedm…“ Matthew se odmlčel a přemýšlel, jak diplomaticky popsat povahu mladší neteře. „Je živá a zvídavá a ráda tráví čas venku.“

„To zní rozkošně. Chodily do školy?“

„Trochu.“

Po pravdě řečeno to vlastně nevěděl. Před bratrovou smrtí, k níž došlo téměř před rokem, ani netušil, že nějaké neteře má. Neshody v rodině vedly k tomu, že kontakty mezi ním a bratrem se omezovaly jen na ty nejnutnější a narození Priscilly a Theodosie Matthewův bratr za důležitou informaci zjevně nepovažoval. Matthew si navíc v té době užíval svobody a absence nutnosti starat se o někoho jiného než sám o sebe.

Čemuž je teď nadobro konec, pomyslel si chmurně. Teď už nebylo kam utéct. Stal se hrabětem a poručníkem svých neteří v jedné osobě. Měl zodpovědnost za panství a všechny lidi, kteří na něm žili.

„Dovolte, abych vás za nimi zavedl, pak vám paní Fellowsová ukáže váš pokoj," navrhl, natáhl se a vzal slečně Salingerové z náruče plášť, ze kterého stále ještě odkapávala voda. Dotkl se přitom její ruky a překvapila ho hebkost její pokožky. On měl ruce věčně zkřehlé. Rychle se odtáhla a její pohled se střetl s jeho. Matthew o krok ustoupil. „Tudy."

Odložil plášť v hale a vedl slečnu Salingerovou po širokém schodišti do prvního patra a pak po menším, mnohem méně honosném schodišti, do druhého, kde se nacházel dětský pokoj. Držela se několik kroků za ním, ruce skromně sepjaté, a zjevně se snažila všímat si podrobností okolo sebe. Cítil z této ženy neochvějný klid, který Manresa House tolik potřeboval. Zastavil se před dětským pokojem a zhluboka se nadechl.

„Jdi pryč," ozval se nepřátelský hlas, když otevřel dveře. Místnost byla pečlivě uklizená, dokonce tak pečlivě, až Matthewovi po zádech přeběhl ledový mráz. Dívky seděly na sedačce u okna a dívaly se na provazce deště.

„Děvčata, tohle je slečna Salingerová, vaše nová vychovatelka."

Theodosia se začala se zájmem ve tváři obracet, ale sestřino rychlé škubnutí za paži ji zarazilo. Matthew se podrážděně zamračil. Věděl, že dívky truchlí a chápal, že jim bude nějakou dobu trvat, než znovu pocítí něco blížící se štěstí, ale hrubost byla nepřijatelná.

„Děvčata," okřikl je. „Pojďte pozdravit svou novou vychovatelku!"

Dívky pomalu vstaly. Priscilla po něm vrhla temný

pohled, pak si přehodila světlé vlasy přes ramena a vzdorovitě pohlédla na blátem potřísněnou vychovatelku. „Dobré odpoledne," pozdravila je slečna Salingerová. „Ráda vás obě poznávám, lady Priscillo, lady Theodosie."

„Vy jste sem přišla *pěšky*?" zeptala se povýšeně Priscilla. „V tom dešti?"

„Jen z konce příjezdové cesty," usmála se slečna Salingerová a její klidné vystupování způsobilo, že měl Matthew chuť vycouvat z místnosti a okamžitě jí předat celý dům.

„To bylo hloupé."

„Nic jiného se nedalo dělat," pokrčila vychovatelka rameny. „A trocha bláta ještě nikomu neublížila." Priscilla nakrčila nos, ale Matthew si všiml, že její mladší sestra potlačuje úsměv. „Těším se, až vás obě lépe poznám," řekla slečna Salingerová. „Zítra se můžeme rozhodnout, co byste se chtěly učit."

„Můžeme si vybrat?" pokročila Theodosia s rozzářenýma očima vpřed. „Chci se učit střílet z luku! Všichni nejstatečnější bojovníci umí střílet z luku."

„Nejsem si jistý, jestli je lukostřelba to, co měla slečna Salingerová na mysli."

Theodosia našpulila rty, ale Matthew koutkem oka zahlédl, jak vychovatelka na děvčátko mrkla. Cítil, jak z něj pomalu vyprchává napětí, které se v něm hromadilo celé měsíce. *On* by se o své dvě neteře postarat nedokázal, ale jak se zdálo, slečna Salingerová byla na tuto práci víc než připravená. Pokud ho instinkt neklamal, umožní mu to ustoupit do pozadí a strávit příštích několik týdnů uspořádáváním domu a zbytku panství. A pak, až se dívky se slečnou Salingerovou sžijí, bude moci utéct zpět do Indie a k životu, do kterého skutečně patřil.

DRUHÁ KAPITOLA

Selina si se spokojeným povzdechem pročísla vlasy hřebenem. Její uvítání v Manresa House mělo sice daleko do něčeho, co by popsala slovem *vřelé*, ale když ji hospodyně uvedla do jejího pokoje, zjistila, že mezitím už sloužící připravili vanu plnou horké vody, aby se mohla vykoupat a převléknout k večeři.

Rychle si sepnula ještě vlhké kadeře a zkontrolovala svůj vzhled v malém zrcadle. Vypadala bledá a unavená z dlouhé cesty, a tvář, která se na ni dívala, byla hubenější než ta, kterou si pamatovala. Rozhodně potřásla hlavou, aby se zbavila melancholických vzpomínek na to, jaký býval její život. Vstala, uhladila si šaty a zamířila dolů na večeři. Společnost jí bude dělat lord Westcroft, což znamenalo, že bude mít příležitost promluvit si s ním o vzdělání dívek a zjistit o nich něco víc. V následujících dnech bude bezpochyby jídávat v dětském pokoji spolu s děvčaty.

Za poslední rok se Selina naučila chodit tiše, protože si neustále uvědomovala, že je v cizím domě a nechtěla na sebe zbytečně upozorňovat. U dveří do salonku se zastavila. Lord Westcroft už byl uvnitř a stál u jednoho z velkých mahagonových stolů skloněný nad něčím, co na něm bylo rozložené. Chvíli pozorovala jeho soustředěný výraz, drobnou vrásku mezi obočím, když prstem přejížděl po papíře, když

tu náhle vzhlédl a jeho pohled se okamžitě setkal s jejím. Selina cítila, jak jí do tváří začala stoupat horkost. Netěšilo ji, že ji přistihl, jak ho pozoruje, ale přinutila se k úsměvu. Všimla si, jak po ní přelétl pohledem, a instinktivně zvedla ruku ke krku. I to bylo něco, na co si v uplynulém roce zvykla. Ne všichni její zaměstnavatelé si udržovali takový odstup, jaký by měli.

„Slečno Salingerová," pozdravil ji lord Westcroft s nečitelným výrazem ve tváři.

„Dobrý večer," odpověděla mu Selina a lehce se uklonila. Vešla do místnosti a pohled jí zalétl na stůl, na němž ležela věc, které před chvílí věnoval takovou pozornost. Byla to velká, do nejmenších podrobností zpracovaná mapa světa. Každý z kontinentů měl svou barvu a zahlédla i smyčky ozdobného písma, názvy jednotlivých oceánů. Vedle mapy ležel na stole ještě jeden menší atlas, už od pohledu často používaný. Zdálo se, že lord Westcroft mapy porovnával.

„Doufám, že vás neruším."

„Je čas na večeři," odvětil rázně.

Zjevně vnímal nadcházející hodinu jako svou povinnost, jako čas, kdy měl v plánu předat jí odpovědnost za své svěřenkyně. Pak se bude chtít vrátit k práci, kterou pravděpodobně považoval za důležitější, ať už to bylo cokoli.

Selina se mimoděk narovnala. Přímočarost jejího nového zaměstnavatele se jí zamlouvala. Oběma šlo zjevně o totéž: zajistit blaho obou truchlících holčiček. Pokud lord Westcroft neměl čas na nezávazné tlachání, využije čas u jídla k tomu, aby zjistila co nejvíc o svých svěřenkyních a možná i něco málo o muži, který je za ně zodpovědný.

„Můžeme?" nabídl jí rámě.

Selina zaváhala. Nebyla zvyklá, že jí někdo prokazuje

takovou úctu. Na jejím posledním místě guvernantky syna lorda a lady Gilchristových s ní jednali jako se služkou. Nikdy s ní nemluvili přímo a dávali přednost tomu, když se chovala, jako by tam nebyla. Opatrně položila lordu Westcroftovi ruku na předloktí a nechala se odvést do jídelny.

Byla to velkolepá místnost, ale chátrala stejně jako zbytek domu. Svíčky rozmístěné po jejím obvodu neposkytovaly dostatek světla, takže působila tísnivě a ponuře. Selina ztuhla, když ucítila, jak se o ni otřela paže lorda Westcrofta, když pro ni odsouval židli od stolu, ale rychlý pohled do jeho tváře ji uklidnil, že to nebylo úmyslné. Jakmile se posadili, objevil se lokaj se dvěma talíři řídké polévky a opatrně je před ně položil.

„Měl bych vám říct něco o Priscillině a Theodosiině minulosti," promluvil lord Westcroft s pohledem upřeným do talíře.

Šel rovnou k věci a Selina pocítila nepatrný osten podráždění. Vypadalo to, jako by se nemohl dočkat, až se jí zbaví. Rychle nevoli potlačila a připomněla si, že právě o tohle jí jde – o zdvořilý, formální vztah se svým zaměstnavatelem.

„Prosím."

„Netvrdím, že děvčata dobře znám," prohlásil nezaujatě. „Jejich matka zemřela před dvěma lety a jejich otec, můj bratr, před devíti měsíci. Byl jsem v té době v Indii a cesta do Anglie mi trvala několik měsíců, takže jsem s nimi strávil pouhých necelých devět týdnů."

To byla dost dlouhá doba na to, aby poznal dvě děti, kdyby chtěl. „Hodně toho zakusily," kývla hlavou Selina a v duchu spatřila dvě vzdorovité holčičky. Obzvlášť jednu, na první pohled ostrou a podezíravou. To nebylo nic překvapivého, když v tak krátké době přišly o oba rodiče.

„To ano. Truchlí, ale potřebují určitý řád a pravidla. Než jsem se vrátil do Anglie, starala se o ně jedna starší příbuzná a obávám se, že je nechala růst jako dříví v lese. Teď, když se od nich očekává, že se budou chovat jako mladé dámy, a ne jako zvířata, s tím mají potíže."

„Děti," opravila ho Selina klidně.

„Co prosím?"

„No, jsou to děti, ne mladé dámy. Až příliš brzy se z nich stanou mladé dámy, ale v tuto chvíli jsou to stále ještě *děti*."

Lord Westcroft se na ni půl minuty mlčky díval, než odmítavě mávl rukou. „Dokonce i od dětí se očekává určitá úroveň chování."

Selina naklonila hlavu. Do jisté míry měl pravdu – děti prospívají, když mají nastavené hranice a mohou se na ně spolehnout. Pokud ovšem ty hranice doprovází láska, pochvala a pozitivní přístup. „Jak je mám oslovovat? Titulem, nebo jen jménem?"

„Jsou to děti. Myslím, že jejich jména budou stačit," kývl hlavou lord Westcroft. „Budete je vyučovat matematice, dějepisu a hudbě."

Selina čekala, že bude pokračovat, ale po chvíli ticha dospěla k závěru, že čeká zbytečně. „A co umění? Literatura? Přírodopis?"

Lord Westcroft se na ni podíval s ocelovým výrazem ve tváři. „Je mi jedno, jak dívky během dne zaměstnáte, hlavně když z toho vyjdou se slušným základním vzděláním."

„Vzděláním k čemu?" zeptala se Selina mírně.

„Jak to myslíte?"

„Inu, to, co je budu učit, závisí do velké míry na tom, jak si představujete, že bude vypadat jejich budoucnost. Pokud si jen přejete, aby dívky padly do oka nejžádanějším lordům v okolí, budou se muset

zaměřit na hudbu, tanec a vedení domácnosti. Pokud si přejete, aby měly jinou budoucnost, pak budou důležitější jiné předměty."

Zavládlo mezi nimi ticho a Selina věděla, že zašla příliš daleko. Byla tu teprve několik hodin a svou otevřeností si možná podepsala okamžitou výpověď. Co když ji pošle s ostudou zpět do Londýna? Neměla v úmyslu být nezdvořilá. Chtěla jen toho ocelově chladného lorda vyprovokovat, proniknout za jeho tvrdou fasádu. Přimět ho, aby si uvědomil, že ty malé holčičky nahoře nejsou taková přítěž, za jakou je očividně považoval, ale živí, dýchající lidé se svými sny a touhami.

„Začneme s matematikou, dějepisem a hudbou," řekl nakonec lord Westcroft. „Jakmile zvládnou tyto předměty, mohou se věnovat dalším oblastem podle svého zájmu."

Byla to odměřená odpověď, klidná a diplomatická, a Selina pocítila k muži před sebou náznak respektu. Dokázal se vyrovnat s její upřímností, aniž by ji odkázal do patřičných mezí. Lokaj jim přinesl další chod – šťavnaté plátky kuřete se zeleninovou oblohou.

„Každou neděli odpoledne se setkám s děvčaty ve své pracovně, abych viděl jejich pokroky."

„Jednou týdně?"

„Ano. V neděli."

„Jistě je budete chtít vidět častěji? Stýkat se s nimi, poznávat je."

„Jsou to děti, slečno Salingerová. A mají vás."

„Ale já jsem jen vychovatelka, někdo placený za to, aby se o ně staral. Vy jste jejich *rodina*."

Lord Westcroft odložil vidličku a v místnosti na chvíli zavládlo naprosté ticho. „Než jsem obdržel dopis, z něhož jsem se dozvěděl o bratrově smrti, neměl

jsem ani tušení, že Priscilla a Theodosia existují," řekl klidně. „Ony mě neznají. Jsme možná pokrevní příbuzní, ale nemáme žádné společné zážitky, nic, co by nás spojovalo."

„Ale…," začala Selina, lord Westcroft ji však zvednutím ruky rázně umlčel.

„Budu je vídat jednou týdně v neděli, abych se ujistil, že se učí, co mají, a že je postaráno o jejich blaho. Po zbytek času jsou ve vašich rukou, slečno Salingerová."

Tón jeho hlasu byl tvrdý jako kámen a slova tak konečná, že se Selina ani nepokusila znovu něco namítnout. Přemýšlela, jaká roztržka tuto rodinu rozdělila a způsobila, že se lord Westcroft do smrti svého bratra ani nedozvěděl, že má dvě neteře.

„Udělám, jak si přejete, lorde Westcrofte," řekla Selina tiše. *To, a ještě mnohem víc*.

Matthew tiše procházel chodbou. Na nohou měl jen ponožky – bot se zbavil už dávno ve snaze udělat si větší pohodlí. V domě panovalo mrtvolné ticho, jen občas se ozvalo vrznutí dřevěných oken, které jen umocňovalo strašidelný dojem. Venku zahoukala sova, okolo okna se prohnal temný stín a zmizel dál do noci.

Matthew cítil neklid, který mu nedal pokoje posledních devět týdnů. Věděl, co ho vyvolávalo. Bylo to tím, že byl zpátky tady, v Manresa House, na jediném místě, kam se zařekl, že se nikdy nevrátí. V každé místnosti se skrývala vzpomínka, na kterou by nejraději zapomněl, v každém koutě hrozilo, že se přenese zpět do doby, kdy byl zranitelným mladíkem. Kdyby mohl mít jedno přání, nechal by dům srovnat se zemí a kámen, z něhož byl postavený, rozdrtit na prach ve snaze všechny ty bolestné vzpomínky zničit.

„Je to jen stará barabizna," zamumlal si pro sebe. Nemohl rodinné sídlo zničit. Pro Priscillu a Theodosii to bylo důvěrně známé místo a, stejně jako pro něj, místo plné vzpomínek. Jen doufal, že ty jejich jsou šťastnější. Nechtěl jim vzít domov, když už přišly o všechno ostatní.

Tiše otevřel dveře do knihovny a cítil, jak z něj vyprchává napětí, jako pokaždé, když sem přišel. V dětství to bylo jeho tajné útočiště, jeho svatyně. Rodiče ani staršího bratra nezajímalo, že si rád prohlíží tisíce knih v policích podél stěn. Rozhlédl se okolo sebe a rty se mu roztáhly do měkkého úsměvu, zatímco pohledem těkal po známých nápisech na kožených hřbetech. Spánek tady asi nenajde, ale aspoň se nebude nudit.

Natáhl ruku a vzal z police jeden svazek právě ve chvíli, kdy se za ním ozvalo tiché zakašlání. Prudce sevřel knihu a na vteřinu se mu zastavilo srdce. Každičký sval v jeho těle se napjal a připravil k obraně. V další vteřině získal rozum kontrolu nad instinkty a on se uklidnil do té míry, že se už na nečekaného vetřelce nehodlal vrhnout.

Nakonec, Anglie je bezpečná země. Bylo velmi nepravděpodobné, že na něj v knihovně zaútočí lidožravý tygr nebo smrtící had. Pomalu se obrátil a dal si záležet na tom, aby se odpudivě zamračil.

„Prosím, odpusťte, lorde Westcrofte," promluvila slečna Salingerová a tváře jí zčervenaly. „Nechtěla jsem vás vylekat. Myslela jsem, že všichni v domě už spí, a doufala jsem, že vám nebude vadit, když si půjčím nějakou knihu na čtení."

Guvernantka. No jistěže. Byla v domě pouhých sedm hodin a už mu začínala lézt na nervy. *Což je vůči ní velmi nespravedlivé*, pokáral se v duchu. „Chodíte často po cizím domě uprostřed noci bez svíčky?" zeptal se tichým hlasem.

„N-ne," vykoktala slečna Salingerová a tváře jí zčervenaly ještě víc.

Matthew cítil z jejího nepohodlí zvrácené potěšení a dokonce se přistihl, že si vychutnává zachvění jejích rtů, když hledala další slova. Byly to plné rty, jejichž růžová barva se dala vytušit dokonce i ve tmě, rty, o kterých bezpochyby snilo mnoho mužů.

„Učili mě, že do knihovny se nikdy nenosí zapálený oheň," špitla nakonec.

„Kdo vás to naučil, slečno Salingerová?" zeptal se Matthew. Bylo to pravidlo, které sám dodržoval, ale pochyboval, že guvernantka jeho neteří vyrostla v tak velkolepé domácnosti, aby měla knihovnu.

„Můj otec."

Matthew pomalu přikývl. „Moudrý člověk. Měl nějaký názor i na nejvhodnější denní dobu pro návštěvu knihovny?"

„Je dost měsíčního světla, aby bylo vidět," poznamenala slečna Salingerová a zvedla bradu o kousek výš.

Jako by chtěl potvrdit její slova, měsíc se vzápětí vynořil zpoza hustých mraků a prosvítil okna. Kromě toho, že osvětloval knihy, odrážel se i od bílé noční košile slečny Salingerové, která jí vykukovala zpod volně uvázaného županu. Matthew si v tom pohledu nedokázal zabránit. Byl koneckonců mužem. Chybujícím mužem. Mužem, který by nikdy nezneužil ženu, která u něj pracovala, ale který nedokázal zcela odvrátit zrak, když měsíční světlo způsobilo, že látka dámské noční košile na jejím těle téměř zprůsvitněla. Viděl jen její část, ale stačilo to. Polkl. Zamrkal. Slečna Salingerová byla atraktivní mladá žena, vysoká, s měkkými křivkami. Právě teď měla rozpuštěné vlasy a jejich tmavé prameny jí kaskádovitě spadaly na ramena.

„To vskutku je," zamumlal. Nepatrně se pohnula, takže se jí noční košile na hrudi zavlnila a naznačila křivky, které se pod ní skrývaly.

Matthew zavřel oči a napočítal do pěti. Byl už příliš dlouho bez ženy. „A našla jste, co jste hledala?" zeptal se a poodstoupil tak, že se nemusel dívat přímo na ni.

„Zatím ne. Jen jsem si prohlížela knihy, které tu jsou. Je to opravdu pěkná knihovna."

Matthew souhlasně zamručel a pohledem znovu spočinul na jejích rtech. Měsíční světlo potvrdilo jeho dřívější domněnku. Byly pozoruhodně růžové. Pozoruhodně k zulíbání. Ihned, jak mu ta myšlenka vytanula na mysli, ji rázně zaplašil. Slečna Salingerová byla příliš důležitá na to, aby vůbec uvažoval o nějakém společném románku. Nehodlal riskovat nic, co by ji odtud mohlo zaplašit. Čekal na guvernantku celých devět týdnů, devět týdnů plných citového mučení, jak se obě děvčátka ve svých pokojích uzavírala do sebe.

„Možná bych vám mohl pomoci," navrhl a rozhodl se, že nejlepší bude slečnu Salingerovou zahnat co nejdřív zpět do její ložnice. Daleko od něj. „Co jste doufala, že najdete?"

„Snad nějakou klasiku. Iliadu nebo Odysseu."

To Matthewa překvapilo. Tato žena měla nebývale vytříbený vkus, ačkoli ho nepřekvapilo, že je sečtělá. „Tady," natáhl se k jedné polici a vytáhl z ní dvě knihy. „Iliada i Odyssea. Později se můžete rozhodnout, kterou chcete číst první."

„Děkuji," usmála se na něj slečna Salingerová.

Když jí knihy podával, dotkly se jeho prsty jejích. Ucítil jemnou kůži na svých mozolnatých rukou a měl co dělat, aby se okamžitě neodtáhl. Místo toho předstíral, že si jejich doteku nevšiml. „Dobrou noc,

slečno Salingerová," řekl a ustoupil, aby mohla kolem něj projít ke dveřím.

Když odcházela, přistihl se, že ji sleduje pohledem a vychutnává si pohupování jejího těla pod beztvarým županem. „Bože, dej mi sílu," zamumlal si pro sebe.

„Co prosím?" obrátila se k němu slečna Salingerová.

„Dobře se vyspěte."

S posledním úsměvem vyslaným jeho směrem zmizela a nechala ho napospas velmi nerytířským myšlenkám.

TŘETÍ KAPITOLA

„Trocha deště ještě nikomu neublížila," řekla Selina klidným, ale pevným tónem, když odváděla obě mladé dívky z dětského pokoje s jejich kabáty v jedné ruce.

„Zabil každého, kdo nebyl na Noemově arše," odtušila Priscilla a vrhla na ni temný pohled.

„Tohle lehké mrholení nemůžeme srovnávat s biblickou potopou," namítla Selina.

Čtyři hodiny. Tak dlouho byly zavřené v učebně. Selina se ze všech sil snažila dodržet pokyny lorda Westcrofta a učit dívky matematiku a dějepis. Byla to katastrofa. Celé měsíce mohly jen volně pobíhat a žít své dny bez řádu a disciplíny. Byla bláhová, když si myslela, že jim to vše dokáže vštípit během jediného dne.

„Oblékněte si kabáty," zavelela a vzala si vlastní plášť z věšáku u dveří. Jedna ze služebných na něm zapracovala a očistila ho od nejhoršího bláta po jejím pádu předchozího dne.

„Jestli dostaneme horečku, strýček mít radost nebude," zamumlala Priscilla.

Z obou sester byla tou náročnější. Ve svých devíti letech byla tichá, ale nepřátelská a bezdůvodně protestovala proti všemu, co Selina udělala. Selina věděla, že jejich vztah bude potřebovat čas, během něhož musí mladé dívce ukázat, že jí může důvěřovat. Že nezmizí z jejího života jako ti, na kterých jí dosud

záleželo nejvíc a touží jí pomoct utvářet její budoucnost. Theodosia byla veselejší a vstřícnější a zdálo se, že má obrovské množství energie, která jí nedovolí věnovat něčemu pozornost delší dobu.

Selina vykoukla z domovních dveří a při pohledu na oblohu se radostně usmála. „Podívej, už ani nemrholí. Myslím, že dokonce vidím kousek modré oblohy."

Priscilla se pochybovačně podívala na šedé mraky, ale nic neřekla.

„Naučíš nás jezdit na koni?" zeptala se Theodosia. „Maminka nám to nikdy nedovolila a otec byl příliš zaneprázdněný, než aby to zařídil. Ráda bych měla vlastního koně." Náhle jako by si na něco vzpomněla a myšlenky jí zamířily docela jiným směrem. „Lukostřelba!" vyhrkla. „Slíbila jsi, že nás naučíš střílet z luku! Můžeme? Naučíš nás to teď? Prosím, řekni ano!"

Priscilla si odfrkla. „Je to *guvernantka*, Theo, ne voják."

„Ale *slíbila* nám to."

„Lidé pořád něco slibují. A neznamená to, že své sliby dodrží."

Selina sledovala, jak se holčička kouše do rtu a tráví tuhle drsnou lekci od své sestry. „Měl tvůj otec luk a šípy, Theodosie?" zeptala se.

„Ano," přisvědčila dívka. „Jsou vzadu ve stájích. Má také jeden z těch velkých terčů," dodala s narůstající nadějí v hlase. „Znamená to, že nás budeš učit?"

„Slib je slib," usmála se Selina.

Theodosia vsunula malou ručku do Selininy a jemně ji stiskla. Byla tam jen na okamžik, ale Selina věděla, že je to začátek, první stavební kámen vztahu, který si musí s těmito dvěma zarmoucenými mladými dívkami vytvořit.

„Je špinavý," nakrčila nos Priscilla, když Selina

terč vytáhla z jednoho kouta ve stáji. „A jsou na něm pavučiny."

„Trocha špíny ještě nikomu neublížila."

„To zkus to říct všem lidem, kteří zemřeli na dýmějový mor," zamumlala Priscilla.

„To byly krysy. Tohle je prach."

Selina ignorovala své protestující svaly a vytáhla těžký terč na trávník v části zahrady za domem. Položila ho na zem a natočila tak, aby byla spokojená, a pak se vrátila do stáje pro luk a toulec se šípy. Theodosia jí skotačivě poskakovala okolo sukní a vzrušeně štěbetala, ale Priscilla zůstala na místě a sledovala dění s povýšeným pohrdáním devítiletého dítěte.

„Ten luk je těžký," poznamenala Selina a potěžkala zbraň v ruce. „Je vyrobený pro někoho mnohem většího, než jsi ty, takže nebuď zklamaná, pokud ho nedokážeš napnout úplně."

„Jsem silná," namítla Theodosia. „Jím všechnu zeleninu." Priscilla se ušklíbla, čímž si vysloužila zamračený pohled své mladší sestry. „Jím *většinu* zeleniny," opravila se vzdorovitě.

„Prozradím ti tajemství," zašeptala Selina. „Já nejím mrkev a nesnáším zelí." Theodosia se zachichotala. „Zkoušela jsi už někdy střílet z luku?"

„Ne, ale jsem si jistá, že mi to půjde."

„A co vy, slečno Salingerová? Vy střílet umíte?" zeptala se Priscilla vyzývavě. „Na guvernantku je to neobvyklá dovednost. A jestli to neumíte, neměla byste nás to ani učit."

Selina mlčky potěžkala luk a zkusmo natáhla tětivu, aby vyzkoušela její sílu. Pak vybrala šíp, zkontrolovala jeho hrot a letky a teprve pak šíp založila. S ničím nespěchala, upravila svůj postoj, zvedla luk, jedním plynulým pohybem napnula tětivu a vypustila šíp v dokonalé křivce přímo k cíli. Šíp se zabořil do